

**Петъръ награждава ревността въ лицето
самия съзаклятникъ.**

Стария фелдмаршалъ, князь Иванъ Юр Трубецкый, разказвалъ, че когато билъ капетанъ въ преображенския полкъ, съ собствената си държала подъ стража родната сестра на Императрицата София Алексеевна, когато тя била затворена въ московския дѣвическый мѣнастиръ. Прозорцитѣ на мнищата били съ желѣзни решетки. Часть отъ стражниците обаче, които държали страната на затворената царевня, нощѣ подкопали мѣнастира, провалили въ нея вата стена на стаята дѣто била затворницата и извели я, сърѣшение че ще истребятъ всичките стражници които бихж имъ са противили. И дѣйствително въ туй време са пролѣла кървь, между което, въ мната си ярость, стрелцитѣ искали да намѣратъ и мжжественние капитанинъ Трубецкый. Тѣ забили мѣстото дѣто са находилъ той, тѣй щото мѣсто не възможно да бѣга. Въ туй време, единъ изстрелъ отъ стрелцитѣ, който до скоро билъ бърсларъ на капитана и който видѣлъ много добрини отъ него, като видѣлъ да го избави отъ неизбѣжната опасность, спусналъ се напрѣдъ и казалъ на другаритѣ си че знае чекитѣ тайни мѣста на мѣнастира и че лесно могатъ да намѣри и убие капитанина. Подъ тозъ предлогъ драженитѣ стрелци са установили, а капитанинъ Трубецкый мѣрилъ време да побѣгне, спомогнатъ отъ единъ отъ си бърсларъ.

Слѣдъ нѣколко дни, когато възмущение въ войската успокоило и възмутителитѣ са изловили и на казнили капитанина Трубецкый, който присѣствувалъ